

[Ib Thyregod.]

syn at tage til svigerdatteren navnlig, som gør, at man bør bevare de nugældende regler, som alt i alt, selv om de måske har voldt visse administrative besværligheder, har fungeret på en tilfredsstillende måde. Ved en ophævelse kan man i virkeligheden i visse tilfælde komme til at begå uret, og derfor mener vi, at disse regler bør opretholdes.

Ændringsforslag nr. 11 vedrører de nugældende bestemmelser i arveforordningens §§ 10-13. Medens det efter det lovforslag, som foreligger her, er meningen, at der kun skal kunne finde afkortning sted i forhold til børn, hvis man ligefrem har lavet en arveforskukskontrakt med dem, altså en kontrakt, hvor den pågældende arving skriver under på, at det beløb, han her har modtaget, er givet som arveforsku, og det skal afkortes, så mener vi, at de regler, vi har, hvorefter en arvelader kan bestemme afkortning, hvis han har ydet et særskilt betydeligt forskud til en enkelt arving til dennes uddannelse eller på anden måde til velfærds befordring, i praksis har virket tilfredsstillende, navnlig i landdistrikterne, og der har i virkeligheden været en del tilfælde, selv om de ikke alle kommer til skifteretternes kendskab. Disse regler bør derfor efter vor opfattelse opretholdes.

Endelig vedrører det fjerde og sidste punkt, hvorom der er uenighed mellem mindretallet og flertallet, bestemmelsen i § 27, 1. punktum, i den gamle arveforordning, som vi ønsker opretholdt. Der findes i § 26 i arveforordningen bestemmelser om selvejerbønder, som er opretholdt, men § 27, 1. punktum, vedrører det forhold, at en arvelader ønsker at overlade en enkelt af sine arvinger en forretning — det kan også være en ejendom, f. eks. en landejendom — mod at denne arving til gengæld yder et passende vederlag til de andre livsarvinger, de andre børn. Denne bestemmelse i testamentet skal konfirmeres af justitsministeriet, og man skal sørge for, at de pågældende andre livsarvinger får deres tvangsarv. Denne bestemmelse, som også er indarbejdet i praksis, har fungeret i en række tilfælde, og den har medført, at der er blevet oprettet og godkendt testamenter i overensstemmelse hermed. Ordningen har fungeret i denne lange årrække på en tilfredsstillende måde

til støtte for dem, der ønskede at oprette et sådant testamente.

Nu er forholdet vel det, at der i den nugældende bestemmelse i lovforslagets § 26, stk. 2, er åbnet en udvidet adgang til det, man kalder kvalitativ testationsret, d. v. s. ret til at testere over genstande i videre omfang, end det hidtil har været anerkendt. Det er derfor muligt, at dette problem ikke er så stort, men det er alligevel rigtigt at gøre opmærksom på, at § 27, 1. punktum, svarer til en indarbejdet praksis, som har virket på en tilfredsstillende måde i disse tilfælde, og den har bl. a. på samme måde som § 26 medvirket til at sikre generationsskiftet inden for landbruget. Derfor er der også kommet en henvendelse om disse spørgsmål.

Det er de fire punkter, hvorom der er uenighed mellem mindretallet og flertallet; men alt i alt må det foreliggende lovforslag, som jo bygger på et langvarigt kommissionsarbejde, siges på flere punkter at være en forbedring set i forhold til arveforordningen af 1845, idet man bl. a. har indført bestemmelser, som vil kunne virke mere hensigtsmæssigt, samtidig med at man har kodificeret regler, hvorom der tidligere kunne være tvivl.

Vi kan derfor tilslutte os lovforslagets gennemførelse, idet vi altså blot har ønsket at stille ændringsforslag på de fire punkter, jeg har nævnt, nemlig ændringsforslagene nr. 1, 5, 11 og 13 med nogle tilsluttende andre numre, som har direkte relation til disse fire ændringsforslag.

Jeg skal med dette forbehold anbefale lovforslaget til gennemførelse.

Erna Sørensen: Arbejdet i udvalget angående lovforslaget om en ny arvelov har heldigvis ikke været præget af de hæftige politiske debatter, som tinget ellers har ført i denne samling. Det meget saglige emne bør heller ikke fremkalde politiske afgørelser. Man har været tilfreds med at mødes, man har været glad for at mødes til samråd med den højtærede minister, og udvalget har — som det også er udtrykt her i dag — været glad for den gode medvirken, vi har haft af sekretariatsfuldmægtig Beiner.

Offentligheden har måske nok hørt lidt for lidt til, hvad der er sket i udvalget, hvordan arbejdet er skredet fremad; men jeg skal ikke lægge skylden på vor presse,